

NEVTEPENO
POPRIJÉTA DEVICA MARIJA

Zmožna Gospá Vogrska.

POBOŽEN MESEČEN LIST.

Vrejüje ga: **KLEKL JOŽEF** vpok. pleb. v Črenslovcih.

Vsebina.

(bi) : Marija v samoti	119
Jožef : Sveti Jožef	132
Marija, kralica src.	134
Národnen : Podobe iz življenja vogrskih slovincov	136
Klekl Jožef : Tretji Red Sv. Frančiska	137
Svéta Monika	139
(šj.) : Jaz dalem tak, kak oča	143
(sj.) : Boža kastiga	145
S. I. : Naš Bog ešče živé	145
(sj.) : Pot v pekeo	147

Drobiž, glási, list za deco.

Cena lista je za domače dve koroni; za amerikance pa tri. K listi dobijo tak domači, kak i amerikanci kalendar. Ali potrebno je list naprejdolplačati. Ki nemore naednok vse dolplatiti, naj da vsako pol leta 1 korono, ali konči 50 filerov vsaki frtao naprej.

Penezi i pisma za list naj se pošilajo na sledeči naslov: Klekl Jožef plebanoš na pokoji v Črenslovcih. Cserföld, Zalamegye.

Za naročnike i širitele lista se vsaki mesec slúži edna sveta meša.

Čisti dohodki lista se obrnejo na zidanje ednoga samostana v Krajini Slovenskoj na Vogrskom.

NEVTEPENO POPRIJETA DEVICA MARIJA, ZMOZNA GOSPA VOGRSKA — POBOŽEN MESEČEN LIST.

VREJUJE GA :

KLEKL JOŽEF

plebanoš na pokoji v Črenslovcih. Cserföld, (Zalamegye).

Z dovoljenjom višesnje cerkvene oblasti.

Prihaja vsaki mesec 8-ga na veseli spomin petdesetletnice l. 1904.
dec. 8-ga obhajane zavolo razglašenja verske pravice o Marijinom
nevtepenom poprijetji, šteri den je te pobožen list prvič slovenom
vogrskim do rok dani. — **Cena 2 koroni, v Ameriko 3.**

Maria v samoti.

Kak naj ljubimo mi samoto.

Bl. D. Marija prihájajoča domo z vüzemski svétkov
je dale živelá svoj tihi samotén žitek v Nazareti kakti
skrita od glasnoga, lárme punoga sveta. Či bi se končí
včasí pokazála, či bi nigda-nigda vö šla na svet, bi že

z tem v nogo dobroga včnila, zná biti bi vnoge dūše pridobila Jezusi.

Samo ka njéna jedina skrb i miseo je bila Jezusa nasledūvati. To je držála za diko, či de njemi spodobna, koga prorocje za „skritoga Boga“ zovéjo (Isai 45, 15.), ki je sám vékši tao svojega življenja skrivno šteo preživeti na zemli. Zato je Marija tūdi skrito, vu samoti živela.

Jezus je záto prišeo, naj bi nam példo dao, ka bi se ogibali gizde i njé svetske dike ino bi se za právo ponižnost skrbeli. Pa njegovo skrivno življenje nas na to véči že dosta prle, kak je on z rečjov to véčiti začno. Pa to njegovo včenjé je nasledūvala Marija.

Nebeski oča je tak šteo, naj skrivno živé Jezuš z Marijov pa za to sta njidva v samoti radiva bilá z sv. Jožefom či li ka bi té čas Jezuš vu sveti lahko z jezerami čūdami sebi vučenike správlao. Pa z tem nas opomina njidva življenje, ka Bog od večine lūstva ne žele velka čūdovitna dela, nego je njemi tak povoli, či skrito od sveta velkoga se vu naši máli posljaj trūdimo z takšimi opravi-lami, vu šterih svet nikaj posebnoga ne vidi.

Pokázati je šteo Bog tūdi to z skritim življenjom Jezusovim i Marijinim, ka svétost ne stoji vu tom, ka što velka i čūdovitna dela oprávla, nego vu tom, ka tam, kde je njegovo mesto, dužnosti svoje od dnéva do dnéva rédno zvrši.

Posebno pa to káže nam skrivno življenje Jezúša i Marije, ka Bog zaméri človeki, či se tere za slūžbe, i část pred lūdmi ino z velkov navdūšenostjov oprávla svoja opravila pred svetom, vu skrivnosti je pa nemáren, ár samo sebi išče část i diko pred lūdmi.

To je zrok skritoga življenja Jezúšovoga i Marijinoga. Ki prav nasledūje Marijo, on rad živé skrivno življenje samote; njemi je ne skrb, jeli svet kaj zná od njega. Svet miné i vsa z njim, štera so vu njem.

Glej, dūša moja Marijo vu njénoj tihoj hižici v

Názareti. Jezus je njéni bio, mela je lúbézen njegovo pa lúbila je túdi ona njega pa ka drúgo trbê človeki na zemli k njegovomi bláženstvi?

Eden máli kotichek nindri na sveti, kde bi z čista nepoznáno lahko živo pa ne bi meo drúgo, kak podobo križanoga Jezusa — to bi ti moglo lúbeznivše biti od králeske palače.

V takšem miri bi naišeo skuzé práve pokore, v šterih bi se skópala dúša tvoja.

Tú bi se bole zjedino z Jezusom ino bi volo na sladkosti nebeskoga veselja obračao.

Ki skrito, posamezno-tiho življenje za žalostno drži, on je ešče nikdár ne skušao sladkosti takšega žitka.

Či samo ednok skušaš to, boš vido, ka so veselja etoga sveta sama práznost ino ešče bole so prázne dúše onih, ki za takšim svetskím veseljom bežijo.

Zná se zgoditi, ka se sveta sinovje norčújejo nad samoto lúbéčím življenjom, ár se njim nerazumlivo vidi, ka ti ne bi márao za razveseljávaja toga svetá; da si pa z takšega norčúvanja pobožna dúša hasek naprávi, ár se z tem privádi tem bole k Jezusi se pridrúžiti, pri kom v vsakšoj skúšnjávi tolážbo ino veselje naide.

Malo lúdih má srčni mir, malo jih je, ki bi znotrašnji, dúševen žitek živeli, ár jih je malo, ki se radi ognejo kriča svetá za to, ka bi tem več mogli sami biti z Jezusom.

Sojo, ki so dúševen žitek oblúbili pa se ne pozna na njih jako práva pobožnost zato, ár njim je pamet vsikdár raztrešena, se radi obráčajo med lúdmí ino po reci poberéjo svoja mišlenja v tihoti vkúp. Dúševen žitek takših lúdih so samo prázne reči, ár človek dosta leže guči od pobožnosti, kak dela djánja práve pobožnosti.

V raztrošenoj dūši ne ostáne dugo milošča Dūha svétoga pa v takšoj tūdi ne, štera zvún očih Jezušovih tūdi lūdih oči šče na sébe potégnoti.

Prosi Jezusa, naj ti presvéti pamet, kak je presveto svécom svojim, šteri so zarazmili, kak blaženo delo je „Z Kristusom skrito živeti v Bogi.“ (Koloss. 3, 3.) (bi.)

Sveti Jožef je meo i zvršavao vse dužnosti i pravice očinske do Jezusa.

1. *Sveti Jožef je meo očinsko oblast, on je bio glava svete družine. To nam posvedočijo sv. evangelija reči: „imenūj njegovo imé Jezuš.“ (Mat. I. 21.)*

Iz teh rečih vidimo, ka sam Bog da zapoved sv. Jožefi, naj božega Sinū za Jezusa imenūje i tak sam Bog da očinsko oblast njemi nad božim Sinom. Da ime naložiti-pomeni oblast i vládo-píše sv. Jánoš damascenski.

Nadale svedoči nam sv. pismo, ka je sv. Jožef dobo zapoved, naj v Egipt beži z sv. rodovinov, i znova njemi se naznani, gda more sv. familijo nazaj spraviti v Izraelsko zemlo. „Vstani, vzemi dete i njegovo mater i beži v Egipt, i bodi tam, dokeč ti ne povem, da Herod bo dete iskao, da bi je pogūbo.“ (Mat. II. 13.) Te reči nam naznanjajo, ka je sv. Jožef prvi v familiji. On more vzeti dete i mater njegovo, zato, ka je njemi dana očinska oblast i ravnanje cele družine.

I, gda je vremen prišlo, naj nazaj ide, pá on dobi od Boga zapoved, kak ravniteo i zapovednik sv. družine, naj jo nazaj správi s temi rečmi: „Vstani i vzemi dete i mater njegovo i pojdi na izraelsko zemlo.“ (Mat. II. 20.)

Gledajte, pá on more „vzėti dete i mater njegovo.“ Sam Bog njemi to veli, zato, ka njemi je sam Bog dao

oblast nad svojim svetim božim Sinom Jezušom Kristušom i njegovov prečistov materjov, Devicov Marijov.

I reči sv. pisma „*Jima je bio pokoren*“ (Luk. II. 51.) morebit kaj drūgo pomenijo? Do treseti let je bio Jezuš sv. Jožefi, kak oči svojemi pokoren, za očo ga je zvao, kak očo ga je bogao, čeravno njemi je teloven oča ne bio. I če je Jezus njega za očo zvao, mi ga ne bi smeli? Jako se veseli on tomi imeni „Oča moj.“

2. Sveti Jožef je bio tūdi čuvar i oskrbnik Jezušov. On je pazo na njegovo dūšo i telo, on se je skrbo za njegovo hrano in obleko, on je pazo na njegovo zdravje i imánje. Da je od Bogá dobo očinsko oblast nad njim, je to poleg dūšne vesti tūdi, kak „pravičen mož“, koga sam Bog tak imenūje, verno spunjavao. On se je zaistino kak sv. Bernard piše „prizadevao čuvati ženo i njeno bože dete ž najvekšov lūbeznostjov i to den od dneva; on je pripravlao obema z svojim delom za živež i obleko potrebna; po kraleskoj nevošččenosti nastalo smrtno nevarnost je odvrno, gda je v varno mesto pobegno; v potnih potrebčinaj i v tužnosti pregnanstva je stalen sprevodnik bio tak Devici, kak Jezuš i tūdi pomočnik i tolažnik.“ (Hom. 3. Missus.)

3. Sveti Jožef je pa meo tūdi poistini pravo očinsko srcé do Jezuša. Vsi očevje ne lūbijo tak goreče svoje decé, kak je lūbo sv. Jožef Jezuša. To je samovobsebi razumlivo. Bog ga je zvalo za to čast, on njemi je dao zato tūdi potrebne milošče. I té svéti mož, je ztemi miloščani sodelao, ne je zapravlao, zato je pa od Boga v njega vlejana očinska lūbezen rastla močno v njem, dokeč ga je ne preselila z te suzne doline smrt v to večno domovino. Marijine reči, štere je v cerkvi najdenomi Jezušeki pravila „*Oča tvoj i jaz sva žalostna iskala tebé*“ (Luk. II. 48.) lepo odkrijejo njegovo očinsko srcé do Jezuša. Oča tvoj je žalosten bio za tébe, pravi Marija. Zakaj je bio žalosten? Zato ka ga je rad meo. Bi ga iskao, če ga ne bi rad

meo? Ne! Bi jokao za njega, če ga ne bi lübo? Ne! Gle-
dajte njegovo očinsko srcé do Jezusa! I če ga je te na-
telko rad meo, zdaj ga ne bi? I če ga je te iskao jočič,
zdaj ga nebi? Gotovo. Zato pa dūše, idite k ujemi i pro-
site ga z vūpanjom naj vam pomaga po smrtnom grehi
zgūblenoga Jezusa iskati i gornajti. *Jožef.*

Marija, kralica src.

ralica našega srca naj bo Blažena Devica Marija,
presveta mati Jezusova. Njej darūjmo vse kaj
naše srce dobrega more roditi. More pa troje.

1. Vsako dobro delo ma vsebi prosilno moč,
to je po vsakoj molitvi, po vsakom tom naj prostejšem
deli, če je zvršiš Bogi za čast — na priliko denem, če
zato jem naj morem tak svoje dužnosti, štere mi Bog
nalaga, verno spuniti — zaslūžim miloščo, če sam ne v
smrtnom grehi, gda prosim.

2. ob drūgim zaslūžim po vsakom dobrom deli, če
sam ne v smrtnom grehi odpūščenje časni kaznih, to je
tistih kaštig, štere bi mogo na tom sveti, ali pa v pur-
gatoriumi, v vicah prestati za že odpūščene svoje grehe.
To je zadostilna moč vsakoga dobrega dela.

3. I ob tretjim po vsakom dobrom deli, če sam nē
v smrtnom grehi, dobim vsikdār vekšo lūbézen na dūšo
do Bogá, to je vsigdār mi lepša bo dūša na tom sveti
v nebi se mi pa v ravno toj meri, kak lūbézen, povekšava
i olepšava nebeska plača, štero bom na veke vživao, če
do smrti stanoviten ostānen v dobrom to je, če ne mer-
jem v smrtnom grehi. To je zaslūžna moč vsakoga dob-
roga dela. Da samo v ednom smrtnom grehi vmreti, je
zadosta veliki zrok, ka nigdār ne bom Božega lica vido i
na veke škripao v pekli z zobmi od strašno pekočega ognja.

Mariji dati vse, kaj naše srce rodi, pomeni teliko, kak ves troji sad svojih dobrih del njej zročiti, naj vse njeno bo, ona naj deli razno, kaj znjimi zprosim, ona naj kaštige dolbríše, štere si žnjimi dolslůžim, in ona naj ma na skrbi vrednosti, kinče moje dűše, to je lűbėzen dűševno i njeno nebesko plačo.

Tá zročitev je preveč velike vrednosti i najvarnejša

pót ostati v milošči posvečujočoj, to je brez smrtnih grehov, naj se samo dobro oprávi i do smrti zvršava. Te mesec Marijin opravimo vsaki den z temi kratkimi rečmi to svojo daritev: „Devica Marija, moja dobra mati, po svetom Jožefi svojem dobrom oči, tebi darujem sebé i vse svoje na slůžbo i pomirenje Jezusovoga Srcá v oltarskom Svestvi“.

Podobe iz življenja vogrskih slovincov.

Gejta botra nesejo novokrščenca domo.

Ne ovadim fare, nego istina je, da se je zgodilo. Zima je bila. Sneg je do kolena bio. Botra i baba ste mogli „podvezanive“ v črevlaj dete h krsti nesti. Po krsti sta se pa spravile k „Erjavomi“ i sta tam na zdravje novorojenčki kupicam pa pintom dna gledale. Kelikim sta to napravile, nam je ne potrebno znati; zadosta odkrije sledéci dogodek, ka malim ne. Premetavale ste se domo. Téri je ne bilo, snežilo je pa čiduže bole, kak „mačeče glavé“, takši je šo. I v tom stani ne čúdo, če sta brez deteta prišle domo. Gda stasev hižo primlatile i po lepom pozdravi dete krščeno oči i materi ščeta prek dati, prestrašineve ovárata, ka deteta ne ga. Zdaj pa te brž nazaj v sneg je iskat. K sreči ste ga ne daleč zgúbile, i ne je na obraz spadnolo. V veliki robec zamotanomi je toplo bilo i je spalo ešče te, gda je spadnolo. Samo, gda njemi je mrzel sneg začao v obraz kapati, te se je prebúdilo i začelo jokati. Zaten glasom idoči ste je najšle ešče živo. Za „snežnjeka“ so ga sledkar po celoj vési zváli. Jáko pošteni i bogabojéči mož je postao ž njega; meo je petero decé i pri ni ednom ne dopústo botrini i babi v krěmo iti ne pred krstom i ne po krsti. „Mené bi krěma komaj dva dni staroga v grob spravila“ je vseli naračao. I zgléd njegov se je pri vseh poštenih botrah obdržao. Naša Gěta ga tūdi držijo. Za ves svet ne bi šli v krěmo z detetom. Zakaj? „Na sem pa zajtrk mela doma, obed me pa ešče čáka, kaj bom tam?“ so navadno pravili. „V božoj hizi smo prvo bili, naj dete nedužnost obdrži, zdaj bi je pa včasi v nevarno mesto nesli, gde se največ nedužnosti pogūbi?“ Pa če je oštarjaš rávno ne bio židov, ali drūgovernik, to je njim vse edno bilo. „Zrok je eden“ so pravili. „Naj mene židov pogūbi, ali luteran, ali pápinec

— nikaj se ne loči, če sem pogüblena.“ „Z detetom li domo i dajmo je prek starisom, naj se veselijo njemi, koga cela neba vesélo ogledava zdaj v milošči posvečü jočoj“ — je bila njihova navadna reč. I držali so jo tüdi trdni. Poštena, pobožna botra so bili, ne so krčmenoga praga pometali po svetom krsti, nego dáli so novorojenčka oči i materi do rok rekoč: „Odnesele sem ga v grehaj, prinesla sem ga v milošči, čuvajta ga drági oča i draga mati moja lübléna botrina naj vsigdár Jezušov ostáne. Jaz bom vam ga poleg svoje botrinske dužnosti pomagala na dobroj poti obdržai.“

Naroden.

Tretji Réd Svetoga Franciška.

Deviški tretjired.

Dragi tretjerednik, ki te Bog zove, naj v samskom stani z popolnov čistočov, ali z devištvo-vm njemi slüžiš, si obtretjim dužen veselo trpeti za Jezusa, kak sta Devica Marija i sv. Jožef, naj njegovo v oltarskom svestvi razžaljeno Srce potolažiš.

Dober Bog nam je že v paradži, ali v zemelskom raji naložo, ka moremo za svoje grehe trpeti. „Z znojom svojega lica jej krüh, doklej se ne povrneš v zemlo, iz štere sam te vzeo“, (Gen. III. 19.) se glasijo njegove reči. Gospod Jezuš Kristuš pa zapovedava „Če pokore ne bodete delali, vsi bodete pogübleni“ (Luk. XIII. 3.). On pravi na dale „V svojoj potrplivosti si bote ohranili svoje düše“ (Luk. XXI. 19.). To je, ki si šče düšo obdržati i ne pogübiti, on more potrpiti. Za toga zroko volo veli On vsakomi »Če hoče što za menov priti, naj zataji sam sebe i

naj vzeme svoj križ i naj hodi za menov“ (Mat. XVI. 24). Jezus je pa zdaj v nebi, na zemli pa v oltarskom svestvi, ki šče zato k njemu priti, more za njim križ nositi, more trpeti zavolo njega.

Draga deviška tretjeredniška dūša, če to za vsakoga valá, ki šče zveličani biti, da more trpeti mirovno v celom svojem življenji, kako ne bi tebi to naloženo bilo, ki si si zvolila samo i jedino za Jezusa toga trpečega živeti? „*Ljübezen je potrpežliva, vse potrpi*“ piše sv. Pavel (I. Kor. 13. 4. 7). Trpeti i vse potrpeti moreš, ki Jezusa lübiš. Drügi si zvolijo bogastvo, ženo, moža, svet edno, drügo reč, včasí dobro, največkrat pa slabo i grešno za svoje, da jo bodo lübili, ti dūšica si si pa zvolila dragoga Jezusa, da ga boš lübila. Kak zato bogatec zatrpi vnogo mraza, vročine, naj si lübleno bogastvo reši, ali povekša, tak moreš ti za svojega lüboga Jezusa vročino, mraz i vse drügo potrpeti, naj njega pri sebi obdržiš, njegovo diko povekšaš.

D Marija i sv. Jošef bežita ž njim v Egipt, naj ga rešita. Tvoj zgled sta njidva. Beži ž njim, ti tüdi — to ti je dužnost — gda ga moriti ščejo. Beži, gda čüješ nespodobne guče ali samo senco greha. Roke si na srce deni i pravi: Jezus tó prebiva, vzeti mi ga ščejo — ali ne — ne dam ga, ne razžalim ga ni piknjice ne!

V celom življenji sta bila Dev. Marija i sv. Jožef za volo njega v siromaštvi, v zavrženosti, na špoti, v preganjanji, v nevarnosti. I sta ga povrgla? Ne. Do smrti svoje sta trpela za njegovo čast. Tak moreš ti dūšica tüdi. To je deo tvoj. Ki si je Jezusa zvoló za svojega, on je dobo Däv. Marije i sv. Jožefa del, on v celom življenji dosta more trpeti za njega, za Zaročnika svoje dūše, „*da ne ve Jezusa dobiti, ki ne ve za njega trpeti*“ pravi sv. Jožef Kalasancij.

Jezus potrebüje naše trpljenje. Brez trpljenja ne ga čiste lübezni do njega, ne ga zato tüdi popolne poslüh-

nitve naših molitev. Grešniki, mirajoči, duše v vicah pa samo tak dobijo pomoč, če mi prosimo za njé i Bog posluhne naše prošnje. Zato pa trpimo veselo, naj za volo té čiste naše lúbezni Jezus popolnoma posluhne naše prošnje i reši dosta dúš po njih.

Veselo trpeti, naj Jezus duše dobi po tom trpljenji, to bodi naša misel i žela i djanje. Jezus naj duše dobi! Kak? Dúhovniki naj bodo vsigdár vekši v lúbezni do njega. Dúhovniki njemi naj vsigdár več dúš správjijo, štere ali v purgatoriumi trpijo, ali se z smrtjov voj-súkjejo ali v smrtne grehe zakopane ne sveti živejo! Zá to trpimo. To bodi naš namen. Mariji dajmo po sv. Jožefi vté namen svojo čistočo, svojo popolno zadovolnost i veselo trpljenje — za svoj dar pa ne želimo drúgo, kak vsigdár vékso lúbezen do Jezušovoga Srca v oltarskom svestvi, po šteroj bomo vredni po smrti zraven gor v nebo priti. V té namen živimo i dopunili smo edno pravo, lahko pravim to najsvetejše življenje. O daj nam sv. Drúžina stanovitnost v njem. *Klekl Jožef.*

Svéta Monika.

Čúdivitne i skrivne so bože poti. Što bi je mogao li samo nikelko prerazmeti? Bog večkrát celo drúgo škér vzeme v roke naj grešnika ksebi pridobi, kak bi što mislo. Niha ga eden čas po svojoj voli hoditi, naj spozna, da brez Boga ne blaženstva, ne mirovčine v srci; dopústi njega v greh spadnoti, naj previdi sovjo slabost, svojo ničest, da sam od sébe nikaj vrednoga ne more činiti, samo greh, to more, ali greh tá niháti brez bože pomoči túdi nemore. Včási celo po drúgi potah vodi človeka, pa ga li k svojim cili pripela. Od keliki svécov znamo, da so velki grešniki bili prvle, kak je njé boža milošča pre-

svetila. I da je Bog njé z greha k sebi gorzdigno, te so tem bole vrêli bili vu lûbéznosti. To znamo tûdi od sv. Augustina, siná sv. Monike, ki je tûdi veliki grešnik bio, pa zdaj ga li kak najvêkšega svéca časti sv. maticérkev po celom svéti.

Življenje teh dve dûši, kakti sv. Monike i sv. Augustina vam sêe naš marijin list malo na tenše naprejdati. Takše življenje nê pisati, ali popevati bi mogao, istinsko pesmarsko delo je to. Dosta dobroga nájdo v njem one tužne matere, štere tûdi májo — Augustine. Példo šcémo ob prvim njim pokázati, példo sv. Monike, naj se včijo od njé, kak morejo skrb nositi na svojo deco ; naj vidijo, kak morejo njé gojiti, kak morejo njé nazáj spraviti na dobro pot, z štere so dolzablodili !

Od starišov sv. Monike dosta nevemo. Pisateli onoga časa nam právjijo, da so bili krščeniki, dobri bogábojéči krščeniki, ki so na dobro gojitev svoje decé veliko skrb meli vsigdár. Narodila se sv. Monika leta 332. ga, v Afriki Thagasta imenüvânom málom váraši. Narodjenjé Monike teda spádne v one čase, šterih je že sv. maticérkev po dugom svojem pregánjanji, ednok mir i slobodnost začnola vživati. 20 let je že minolo onomi, ka je Velki Konštantin pobio svojega neprijátela, poganskoga Maxencija, poleg Rim váraša. To se zgodilo leta 312-ga prišestno leto 313-ga je Konštantin vödao odrédbo, poleg štere do krščeniki odségamao sloboščino vživali svoje vere, slobodno cerkvi zidali i božo slûžbo oprávlali. Sam Konštantin z svojov máterjov sv. Jelenov je tûdi krščenik postao i stem se zapre dugi čas pregánjanja krščenikov i nova zorja počí na nebi sv. materecérkvi.

Okoli 332-ga, gda se sv. Monika narodila, je sv. maticérkev več veliki, imenitni svécov dála svéti. Neimre rávno to leto se narodo sv. Oremuš, veliki svétec naše slovenske krajine, v Štrigovi. Svéti Gregor nazianski je te že 4 leta star bio, svéti Vazul 3, svéti Hilarius pa

světi Martin, naše Sombotelske pšpekije patron, nikeliko starešiva.

Kak vidimo krščánska vera poleg svojega velkoga pregánjanja z šterov so rimski casarje njo z sveta šteli prepraviti, je jáko lepo cvela i drági sád prinášala.

Čüdovitno, ka ona deca, štera Bog sebi naprej odeberé, že v svojoj gingavoj mladosti so načišega oponášanja, kak drüga deca. To vidimo ne samo pri sv. Moniki, nego ũdi pri drügi svécáh i sveticáh. Monika, se preveč rada v cérkvi zdržávala ; komaj čakala takši hip, gda nišče ne očih na njoj držao, te včasi je v cérkev potégnola, tam v kot dlopokleknola i dugo oči svoje na tabernákuli držala. Zvün toga je jáko lübila siromáke. Kak dete pri stoli krüh sranjúje, naj má kaj sirmákóm dati. Popotnike srčno grosprimle i njim nogé operé. — Poleg teh jákosti so njo ešče bole kinčile : njéna velka poniznost, düševen mér, krotkost i prijaznost. Cífrastoga ne štela na sébe vzéti, vsigdár se nájprosteše nosila.

Komaj odrasté malo Monika, starišje že začno računati, šteromi bi jo dali k moži, da je za njéno roko več jih ségalo ; ka bi pa ne, da takše violice, kak je Monika, ne rastéjo vu kakšem stéc püngradi. Kak se zgodilo, kak ne, Moniko vu takši zákon prisilijo, vu šterom je celi 17 let nê najšla blaženstva. Monika ne štela privoliti, samo po dugom nagučávanji i poleg pokornosti i bogavnosti do svojih starišov je stopila v té zákon. Ka je gnalo starisce, ali vrednost, bogástvo, ali kaj drügoga, da svojo pobožno hčér k ednomi pogani — po iméni : Patriciji prisilijo v zákon, to nemoremo znati. Gotovo so si tak premišlávali, kak zdaj delajo ništerni starišje z svojov decov, Patricij je pogan — vej ga Monika, preobrné ! Nágle, hitre nature — da pa dobroga scrá ! Lehkomišleno življenje pela — da je pa že ne mládi, divji ogenj je že vgasno v njem ; zvüntoga z plemenite krvi, iz stáre indašnje familie shája, pošteni je, vrli, prijázno zná gučati — no ka

pa drugo trbe k ednomi zakoni?! Vse je, samo tistoga ne, brez šteroga nega zakona, nega ljubézni, brez ljubézni zakon pa ne blázenstvo, nego celi pekeo.

Ovo tak vézejo zakon, tak darújejo gor mládo deklino vnotin skúzam, štere so tem bole bolezné, ár skrivnoma morejo tečiti i póleváti njéna lica. Da pa se mi navčimo, kak neprerazumlive so božje poti. Monika, či je štela ednoga sv. Augustina mati postati, to veliko diko i slávo si je mogla po vnogom britkom trplénji zaslúžiti!

Premislimo si kakše je tam zakonsko življenje, gde nega ljubézni, gde je mož pogan, v šteroga srci nega ljubézni do Boga, nega krščánski jákost, šteri svoje žené ne štima za továrišico, nego za slúžbenico. Ka je moglo čútiti Monikino srcé, da je to vse mogla viditi, tem bole, ár je ona bila pobožna krščenica, ja ešče več, bila je svética. Ne si znála drugo začnoti, trpeti je mogla, na božjo volo se nihála s cela i čakala z močnim vúpanjom edno bolšo prihodnost. Boga je molila neprestanoma za svojga poganškoga možá, naj ga On pripela ná'pravo pot i na právo svetlost.

To je bio zdaj njéni cio: Preobrnoti možá i njega na krsčánsko vero spraviti. Ali kak bo to šlo, da niti čúti nešče od toga, pa niti v guč nešče stopiti ž njov. Dobro je znála ona, da tú nagučávanje nē bo pomágalo; nega druge škéri zato, kak mučati i potrplivost vu vsem deli, stem ešče nájdale pride. *Stalno je znála ona*, ka či de božjo pravico ne samo na lampah nosila, nego vu življenji túdi vršila, pride le ednok čas, da Patricij ne de mogao duže proti stati, liki se podá božoj pravici.

Poznala je Monika dobro slabost i nestalnost svojga možá i na té mehki fundament je začnola zidati. I kak mo vidili, se ne vkánila. Poznala je njegove falinge, njegovo jálno nevernost proti sebi, ali ona to njemi nigdár ne naprej prinesla, ali na oči vrgla, kak šteč njoj žmetno bilo v srci. To bi samo oli bio na ogenj. Trpela je nema!

Jokala te, gda mož zdomi odíšeo. S svojov pokornostjov i prijáznostjov je njega vsigdár dolzoborožila. Večkrát so ga tak čemérje obleteli, da gorskočo, proti njoj šo, ali od toga dale je záto nigdár ne stopo, njo nigdár né vdaro, či gli ka pogan bio! Monika z ednim prijáznim lübezni-
vim poglédom ga páli pomirila.

Tá potrpilivpst, tá prijaznost proti svojemi moži, vnoqa zatajüvánja, štera je Patricij vsaki dén meo priliko viditi pri Moniki, so naslednje esče njegovo trdo pogansko düšo prehodila i omehčila na telko, da je pomali čütiti zácao v srci, da záto on lübi svojo ženo. Lepa je grátala pred njim poleg svoji krščánski jákost. Záčno je svojo ženo poštüvati, lübiti — ja esče več — čüdivati. To je bila prva i vsakojačko velka zmága sv. Monike ober svojga možá!

Ali dober Bog, ki se ne spozábi iz svoji verni, je esče več šteo dati Moniki. Naj njo poleg njéne velke žalosti potolaži, naj Patricija bliže pripela k njénomi srci, naj ono hižo, v šteroj je telko mogla trpeti njoj za lübo i drágo včini: je začnola čütiti ono bláženstvo, štero vsakša mati čüti i štero je za njo najvékša radost i vesélje: čütila je, da je mati postála. V njéni mladostni letah, esče ne bila več stara kak 23 let, zandrügim so trije máli golobeki obimali njéni materinski šinjek ino s svojim smehom olehкотili níkeliko njene britke skuzé.

(Dale.)

Jaz delam tak, kak oča.

ednom mesti v Siléziji je živo okrajni sodnik z svojov ženov i sinom. Sodnika so povsod poštüvali i meščani so meli vüpanje do njega.

Ali gospod je zanemárjao svoje verske dužnosti. Njegova žena je to jako britko čütila, ar bila je dobra katoličánka i je vgájala sina v svojem odločnom verskom

dühi. Gda je bio pa sin v šoli v reálki, je záčao po zgledi svojega očé zanemárjati verske dužnosti. Eden den je pozvála máti nemarnoga sína ksebi, ga pokárala, zakaj je pozábo na Bogá, i ga je prosila naj se pali skaže vernoga krščenika.

„Mati“, odgovori sin, „to mi nesmite za lagoje računati; glejte, očó postüje vse mesto i njim skažüje zavüpanje, i li nejdejo nigdár k spovedi i k meši? Jaz pa delam tak, kak očá!“

Po takšem odgovori máti ne spregovorila niedne reči več, nego zapüstila je hižo i šla k svojemi moži i ga modro opominála: „Dozdaj sam ti nigdár ne na očí metála tvojo versko mlačnost; dues sam pa ktomi prisiljena, či rávno mi je to žmetno. Tvoja mlačnost do cérkvi i kaštiganja vredno zanemarjanje verski dužnosti mi je odtrgalo düšo mojega deteta. „Delam rávno tak, kak očá“, tak mi je prle pravo sin! O, da bi se vendar Bog smilüvao tebé i nájnoga jedinoga sína!“

Kak na oba kraja zbrüšeni nož so ranile té reči možovo düšo. Po vnogi molitvaj pobožne žené sprošena milošča naednok spremeni njegovo srcé.

„Žena!“ zdehne z žalostnim glasom, „hodi zmenov!“ I obá sta šla k sini, i očá je modro opomno mlačnoga mladénca: „Jako trdo je za méne, ki sam tvoj očá, jako žmetno, da se morem obtožiti pred svojim detetom. Ali zgodilo se je! Sin vütro boš šó zmenov k spovedi i boš me pelao k tistomi spovedniki, kak si ti prvle hodo, i potom se jaz prvi spovem svojih grehov!“

I tak se je tüdi zgodilo. Od tiste vöre máo se je pali povrnolo versko mišljenje i práva pobožnost v tisto družino.

Iz „Detoljuba“ (šj.)

Boža kastiga.

Vednoj vešničkoj cérkvi so govorili plivánoš v nedelskoj predgi od lagoje naváde, štere so se razširjávale v njuvoj fari. Stem so pa pinoli iskro med slamo sovráztva, štero je bilo že dugo vrémena nacilano proti njim. Na veško so se zébrali kmetovje vednoj krčmi i so si pogučavali kak bi plivánoša zbili. Tūdi oštarjas je bio za to, tanačivao je pa ár bi bilo to vendár grdo za njé. „Etak napravimo“, njim je velo. „Jaz si ležem na posteo, eden iz med vás pa naj da glas plivánoši, da sam betežen i se želém spovedati. Gda plivánoš pridejo, lejko včinite tū v hiži žnjimi ka te šteli, i nišče ne bode znao za to“.

Kak so si zgučali tak so včinolli. Oštarjaš si je legeo na posteo, i naskori za tem se je oglaso zvonček pred oštarijov. Gospod plivanoš so prišli z Najsvetejšim. Poglednoli so oštarjása, i so njemi djali roko na mrzlo čelo, pa so se obrnoli v drugo hižo, gde so čakali kmetovje rekoč: „Zakaj ste me ne prvle pozvali, moški je že mrtev.“ Kmetovje so se poglejūvali i gda so se na lastne oči prepričali od bože kaštige, so v stráhi i grozi tiho razišli.

Iz „Detoljuba“ (sj.)

Naš Bog ešče živé.

„Za méne nega več nikšega vesélja na tom svéti. Teliko se mantram i delam, pa kje se mi kaj pozna? Drugim se tak dobro godi, nebesa majo že eti, ali jaz sirmak! Ne, ne, to je ne po pravici! Nemren nači misliti, kak to, da néga Boga, ali pa či je gda bio, zdaj ne živé več.“

Tak jih misli sto i sto, ki se mantrajo za vsakdenšji krüh, pa so pozábili na Bogá i ne zavúpajo v njega, ki ednok vse dobro obilno pláča, za križe i skrbi i težáve bo dáo nebesko veselje.

Tak je bilo pri srci túdi ednomi kmeti, ki se je zato postavo po krščánskom návuki pred církev i čakao g. plivánoša, da bi njim potožo svojo nevolu. Gospod plivánoš, previden i goréči dúhovnik, so ravno v krščánskom návuki kárali pred neizmernov skrbjov za časno i imenúvali za nespametne tiste, ki si z nepotrebnimi skrbmi podkáplesjo življenje. Stem so pa toga znanca nikelko zadeli. Bio je seri od skrbi za vsakdenšnji krüh. Seveda veliko kméstvo i pa lepi račun decé — to ga je zagovárjalo zadosta.

„Lepo ste nam dnes povedali, gospod plivánoš“ je začno malo v zadregi, „ali skrbi pa li nemremo tá za plot vréi, posebno jaz pri takši dugovánjaj, kak so moje.“ Govoro je šče dale i zlévao vse svoje križe v plivánošovo dúšo. Oni so njemi pa malo odgovárjali, nego več so mislili i so si zmislili nikaj zvrstnoga. Kmet pri svojoj tožbi niti ne vzéo v pamet, kak sta šla z gospodom plivánošom mimo farofa zraven na pokopališče.

Tam med nagrobnimi križi se je šče le predramo, gda je vido, kak so gospod plivánoš čteli grobne napise, i so se napotili k zadujemi križi. „Ka pa iščete, gospod plivánoš?“ je pitao začúdeno i skoro slabe vole, ar so se gospod za njegove križe malo brigali. „Iščem eden grob i leto njegove smrti“, so rekli plivánuš.

Kmet se njim prijazno ponúdi v pomoč rekši, da so njemi vsi grobi znáni, zato pita: „čidi grob iščete?“

„Rad bi znao, gde so Bogá zakopali“, odgovorili so gospod.

„To pa zamán iščete. Prvle kak té merjé, de že na mojem i vašem grobi zasajeni križ“.

„Tak“, pitajo plivánoš, „naš Bog ešče žive? Teda, moliva k njemi!“

Pokleknola sta i začnola, „Gospodnovo molitev“. Komaj je pa kmet z molo „Oča naš“, so ga že gospod, stavili rekoč: „Kak ste molili, ponovite ešče ednok!“

Kmet si je malo mislo ka plivánoš namerávajo, zato je odgovoro slabe vole: „Kak, oča naš“ sam pravo“.

Te so plivanuš gori stanoli i podvčili klečéčega moža: „Teda vi znáte, ka Bog ešče živé, znáte ka je Bog vaš oča i vi ste njegovo dete i li se oponášate, tak da bi že Bog davno zakopali. Ali vas je ne srám?“

Te so se moži odprle oči. Spoznao je svoje nespametno činenje i od tisti máo je zvüpanjom molo i delao — i obrnolo se je vse na boljše.

Keliko je lüstva, šterim je Bog zadnji! Celi svét bi napunili skuzami i tožbami, vsepovsod bi iskali pomoči, le pri Bogi je ne iščejo. I venda je zavüpanje v božo pomoč jedino, ka drži človeka nad valovi britkoga trpljenja.

Iz „Detoljuba“ S. J.

Pot v pekeo.

„Bog bodi s tebov Janči, bodi vrli i nam piši, kak de se ti godilo. S temi rečmi je slovo jemála sera mati od svojega v tujino odhájajočega sina. Bio je črstev mladénc star osemnáset let. Dáo je materi roko, pa govoriti ne mogeo, le svetla skuza v njegovi očaj je jasno svedočila, da je šče dober i nepokvárjeni. Ešče eden pogléd po lüboj domácoj hiži i odišla sta z očom po belo j cesti. Tam ge sta se obrnola venkráj, se je Janči šče ednok zgledno, i s hitrim poglédóm slovo zéo, od vsega ka njemi je bilo lübléno: od svoje rojstne hiže od lépe gošče, od ravni njiv, i zeléni senožatov. Ešče bi rad glédao vse to, pa čas je silo i Jančiji se je vidlo, kak da bi se mogeo ločiti za vsigdár, tak lübléni njemi je bio domáči kraj-

Tiho je stopao poleg očo napréj, ki ga je sprevažao do križopotja. Tam sta pokleknola obá pod leseno razplo i molilla.

Gda sta zmolila se obrné oča k Jančiji rekoč: „Moje dete, tū pod tem križom, šteroga je zasádo moj stari oča, zemen slovo od tébe. Zdaj odideš v tūjino, vnoge poti se odpirajo pred tebov, po šteri boš hodo. Hodi tak, ka ne zgūbiš nebés, našega edinoga cila. Tá gor vodi samo edna pot, to je pot trplenja, dela i spunjávánja dužnosti. Ta pot je ne gladka, ostra je i trnava, ali zapomni si tá pot te vodi v nebésa.

Poznam pa šče drūgo pot, štera vodi doli vpekeo. Tá pot je ne rávno težávna, na videnje je prijétna, vabliva, gladka, o poslušaj — kaménje na njoj je tak šklisko, da je niedna stopnja ne prilična, stube vodijo doli v tmično jamo.

Prva stuba na toj peklenskoj poti je — grešna mi-seo; drūga nagnenje k grehi; *trétja* — *vesélje nad grehom*; *štrta* — *privoljenje v greh*; péta — greh včinjeni; šesta — grešna návada; sedma — dvojenjé; osma — štimanje zgrehom i tak dale.

Či duže po toj poti što hodi, tem bole škliska je pod nogami i tem žmeče se je spreobrnoti. Blagor tebi moje dete, či se obrneš včasi na pravo pot, kak hitro spoznaš, da stojiš na pregladkoj. Pri prvom slabom mišljenji pogledni vpekeo, gde henja tvoja pot, či se včasi ne obrneš. Tak moj sin, bodi vrli! Angeo boži naj te čuva greha!“

Jančiji so segnole očine reči jáko globoko v srce. Zahválno je kúšno oči trdo žúlavo roko, i potom odišeo po sveti. Pa tūdi tam ne pozábo očinih rečih, vedno i vedno se je spominao tisti hipov pod lesenim križom. Vsaki večer je pazlivo premislo vse svoje delo minologa dneva, i pogledno si je tūdi v globočino dūše, ar se je vsigdar pitao, či je šče na poti v nebésa. I to njemi je pomágalo, da je ostao tūdi med vihernim življenjom vrli i pošteni i se je nevtepeni od sveta povrno nezaj v očino ližo. Iz „Detoljuba“ (sj.)

Neprevidnost pri kajenjej. Neprevidnost pri kajenjej je že dostokrat napravila nesrečo. Tak tudi zdaj čtému z novin, ka je v Graci pred par dnevi prišeo malo vinjeni domo delavec Karol Painsi. Legeo si je v posteo, si je nažgao cigar pa je kadio. Ž žerécim cigarom v vüstaj je zaspao. Cigar njemi je zdaj spadno na posteo, pa se je vužgala postelina. Za mali čas je bila vsa posteo v plameni, pa tudi druga hižna oprava. Prle kak je prišla pomoč, ji bio Painsi že mrtev. Starišje, ne dopuščajte kajenja vašim mladoletnim sinovom.

Prehitro je šteo ozdraviti. Nahajajo se šče tak nespametni ljudje, šterih zanikoj nemre pripraviti, ka bi zavživali doktorska vrastva, zato ka mislijo, da doktorje s svojim vrastvom kolejo ljudi. Strah teh ljudi je prazen. Doktor nigdar nesme dati človeki, naj bo kakšteč betežen, takšega vrastva, štero bi ga bujlo, či je samo redno zavživle. So pa ljudje, ki ne zavživlejo tak vrastva, kak njim doktor veli. To je pa tudi ne prav, pa zna meti žalostne posledice, kak nam to kaže eta zgodbica: V občini Sorica je šo te dneve 53 leta star kmet Jernej Jenster iskat k zdravniki pomoč za žalodčne bolečine. Zdravnik njemi je dao vrastva za 10 dni. Kmet je pa ne poslušao

zdravnika, liki je zavžio nalašč vse vrastvo naednok, ka bi rad znao, kakši učinek de melo vrastvo. Svojo rado vednost je plačao s smrtjov. Naskori po zavžitji zdravila je omedlo, pa je za dva dni mro v groznih bolečinaj, ka se njemi pa nebi zgodilo, či bi se držao doktorovoga navodila.

Polakinje proti gizdavoju obleki. Po drugih krajeh že ženske same v pamet jemlejo, kama pela gizdava obleka, pa si zdaj same prizadevlejo, kak bi jo mogle odpraviti. Ravno preminoči tleden so Polakinje osnovale takše družštvo, šteroga družštva kotrige majo dužnost delati proti nepotrebnou pofrati pri oblekaj. To družštvo je velkoga pomena, pa nam kaže, kak spametne so Polakinje. Tūdi pri nas ne bi škodilo, či bi naše ženske menje metale na gizdavi obleč, pa bi več skrbele za zdravje svoje dece, štera vnogokrat hodi v raztrganou pa v zamazanou obleki, gda se matere gizdijo v tákših oblačilaj, štera oblačila se že za nje nikak ne spodobijo.

Grčki krao vmorjeni. Dneva 18. marca je v Soluni eden zločesen človek vmoro grčkoga krala, ki se je brezi straže sprehajao kre morja. Krao bi letos meo obslužavati 50 letnico svojega vladanja. Napadalca so prijali.

Strašni glasi z Amerike. Zadnje dni marca so v Ameriki divjali strašni viherje pa povodni, šteri so ne samo posamezne zidine, liki tūdi cela mesta spravili nanikaj. Viher je bio tak močen, ka je cele zidine zmesta neseo. Za viherom je pa pá prišla takša povoden, ka je vse preplavila. Tak nam novine pišejo, ka je v mesti Pittsburg, štero mesto je tūdi našim izseljencom dobro znano voda poplavila več sto tvornic, pa je 50 jezer delavcov zgūbilo delo. V Ohii je 250 jezer lūdi *brezi strehe, v Pikevi se mnogo* vtopilo. Celou škodo, ka se je napravila, je težko zračunati. Novine pišejo, ka kvár znaša 80 milijonov dolarov. Zvūn toga je pa šče najmenje edna miliona lūdi brezi dela.

Po nesreči se je strelo. Pri Vipavi se je te dneve strelo 14 leten sin kmeta Franca Kodelo. Kūpo si je velki stari klūč, šteri je bio voteo. S tem se je hapo strelati. Prvi strelaj se njemi je posrečo, pri drugom se je pa klūč obrno, pa je zadeo dečka v glavo. Dečak je med groznimi bolečinami mogeo mreti.

Štatistika z Lurda. Na slavno božopot v Lurd je lansko leto prišlo 446 romarskih vlakov z 247.092 romari. Pisarno, štera je postavlena za preiskavanje čūdežnih ozdravljenj, je obiskalo 560 zdravnikov, med šterimi je bilo preminoče leto 1000 oseb, svetih meš se je pa slūžilo 65.000

Najstareše drevo na sveti, kak to pravijo prirodopisci je tisto drevo, štero so ne davno zasledili v ednoj gošči v Kaliforniji. To drevo je tūdi najvišise na sveti; visiko je 116 metrov. Kak pravijo vučenjacje, je to drevo že raslo v tistom časi, gda je Šalamon dao sekati libanonske cedre za zidanje jeružalemske cerkvi.

Prebivalstvo Europe. Na konci leta 1910 je mela Europa 433,900,000 prebivalcov, šteri se na razne europske države etak razdelijo: Rusija ma 117 miljonov, Nemčija 64 miljonov, Austro-Vogrska 51 miljonov, Angleska 45 miljonov, Francija 39 miljonov, Belgija pa Rumunija po 7 miljonov, europska Tūrčija 6 miljonov, Nizozemska, Portugalska pa Švedska po 5 miljonov, Bolgarija 4 miljone, Šveic 3 miljone, Srbija, Danska, Grčka pa Norvečka po 2 milijona.

Tourški pūšpek so naznānje dāli našemi, ka na 8-ga ivānščeka naj pošlejo komisijo po ostāнке sv. Martina, patrona naše pūšpekije. Nevemo, či na té dēn, ali pa kda se domo prinesējo, do slovesnosti obslūžāvane v našoj pūšpekiji na čast sv. Martini.

Na Španjskom liberálci túdi ščejo katekizmuš vö z šole spraviti pa šole brezverne, z drůgov rečjov veri protivne včiniti. Za francuskim Portugália, Taljansko pa Spanjsko ide po toj poti pa nespametni ne vzemejo vpa-met, ka kda vero zaničávajo, te podsek držánja podká-pajo. Da so pa v tej držánjaj takši grehi razširjeni, za štere si národje zaslůžijo oropanja svetlosti práve vere.

Na Taljanskom v Carsala Scodosia mesti je vučiteo brezi molitve začno šolo, kak nove taljánske odrédbe dopůstijo pa je samo spítávati začno deco, samo ka so de-ca nikaj ne odgovárjala. Pa vu velkoj tihoti se je ogláso eden dečák rekoč: „Ne bodemo odgovárjali, dokeč smo ne bogamolili.“

Na to njim je vučiteo pisanje dao, ka naj dolipišejo, ka vučiteo ne dužen z molitvov začnoti šole. Deca so pa ne to pisala, nego té reči: „Ščemo, ka nas Boga moliti navčite.“ Jeli, ka so to kršćanska deca, štera več batriv-nosti májo, kak vnogi kršćanski moški prinas.

Na angležkom se je v slednji 10-ti letaj desetjezero odrašćenih spovedalo na našo vero. Angelžko držánje je nájzmožneše deněšnji dén na celom světi pa túdi nájbo-gateše, za to je dobro znaménje, ka vu svojoj moči i ob-lásti si njega sinovje túdi od vere pravično premišlávajo. Med temi spovedaniami so vnogi důhovnicje angelžke lute-ranske cěrkve, šteri se pri svojem včenjej zagotovijo, ka je pravica samo edna pa tá je pri nas.

Boj na jugi se že k konci približáva, tůrk je bit, v Europi njemi ne ostáne desěti tao njegovoga držánja, bulgárci so obládali Odrin, šteri je 600 let jěcao pod tůrskim jármom pa so nazájpostavili križ na mesto pol-meseca, štero je tůrsko znaménje, na mōst sv. Mihála. 200 jezér takši tůrkov se je dalo okrstiti v tistoj okolici, šterih očáke so tůrki nikda prisilili na mohamedansko vero stopiti. Črnagorci se ešče nikaj svajůjo znami; da pa to že ne bode stálna svája, ár je držánje málo pa či

od druge oblasti pomoči ne dobi, te se ne bode moglo dolgo protipostávlati. Právijo, ka bi rus bio za njuvim hrbtom. Či bi to istina bila, te bi z toga ešče vékša ne-
vola znála zrásti.

V Jeruzalemi je syrski staroverski púšpek dolidjáo svojo část pa se je za katoličana spovedao. Tak pišejo missijonske novine, ka vnogi njegoví popevje namenijo nasledüvati njega. Bog dela z miloščov svojov med národi pa se ne zmeša z kričov nevernoga sveta.

Samostansko življenje se samo v sv. matericérkvi naide, ár druge vere ne imajo oltárskoga svestva i drugi milošč, štere bi čuvala dúše proti zasedávanji šatana. Luteranje so nam nevoščéni za baráte i nüne, da pa kak štée bi radi, nemrejo kaj spodobnoga napraviti, ár med njihovimi diakonissami nemrejo réda držati.

V 90-ti letaj premiočega stoletja je na angležkom eden luteran angležke čérkve šteo samostan napraviti, je kúpo eden otok na morji ino je tam notrívpelao z moškami, ki so se k njemi pridružili, regule sv. Bedenika. Klošter je lepo napredüvao, „barátje“ so držali réd, doli so djáli oblúbe, kak naši benediktinarje pa so zdaj te vu dvajseti letaj tak daleč prišli z svojov pobožnostjov, ka so pred ništerimi meseci vsi (31 jih je bilo) vkúp notristo-pili vu katoličansko sv. matercérkev, pa se zdaj včijo, ka kak katoličanski samostanci ščéjo dale živeti. Njuv opat *Carlyle* je zdaj v Rimi v šoli, kde ga za dühovnika posvetijo pa ga te nazaj pošlejo za opáta k njegovim zdaj že katoličanskim bratom.

Tak je zdaj te posvedočeno, ka či luteranje právo pobožnost májo, te njim Bog dá svetlost práve vere, či je pa neimajo, te so pa tak v dúševnoj nevarnosti.

Greh je zrok, ka Bog národom dopústi vero zgübiti, ár njim vzeme obilno miloščo práve vere. Nájlepše nam to svedoči francuski národ, od šteroga čtémo, ka ga je od

leta do leta menje, ně več. Pa to iz greha pride, štera greh je znamenje, ka so zgübili tisti lüdjé svoje vüpanje v Bogi ino mislijo, ka brezi bože milošče ležê občuvajo za svoj jedini odvejtec svoje imánje. Tak na priliko v ardechskoj püšpekiji je 1886-ga 385 jezero düš bilo, dnes je samo 331 jezero; v verdunskoj püšpekiji je 1851-ga 328 jezero bilo, dnes je samo 242 jezér — v pétdeseti letaj 80 jezér menje! Lot püšpekija je pred 50 letih 296 jezér düš mela, dnes 226 jezér má samo, pa to vu vno-gom mesti tak tam, ka z jezero düš v deseti letaj 100 grobov pa samo 70—80 zibeli. Tak se buje národ, šteri je dolistopo z poti bože. Drügi národje zdaj delajo postáve, ka do vojácje samo dve leti slüžili, na francuskom pa zdaj znova nazájstopijo na triletno slüžbo, ár ovači nemrejo zadosta vojske vöpostaviti na obrambo domovine.

Krščanski stariše, pomočnicje boži vu správlanji Bogi povolnoga pokolenja, kiste pozváni nebésa napuniti z svécami, zarazmite vašo část ino živte čiste zákone, Bogi dopadlive, naj se Bog veseli nad vašov vernostjov ino vas blagoslovi za vaše srčno krščansko življenje.

Rimski pápa so vöpovedali jubileumod 31-ga máloga trávná do 8-ga mihalščeka na sponim 1600 letnice, ka je Konstantin casar sloboščino dao katoličanskoj veri. V Mailandi do velke slovesnosti te čas, ár je tam podpisao casar tisto pismo, z šterim je gorihenjalo 300 letno pre-gánjanje krščenikov. V Rimi vsaki dobi popune odpústke, ki vu tom časi tá priroma.

Vogrski püšpecje so letos na rédi v Rim, kam vsaki more pridti vsako 5-to leto račun dávat od svoje püšpekije. Naš milostiven püšpek tüdi zdaj idejo tá pa z ed-nov potjov tüdi na otok Malta, kde bo euharistični shod to je spravišče od Oltarskoga svestva, kak lani v Beči i tüdi v Lourdes pred bl. Dévice Marije tron miloščo pro-sit za svoje verne.

Na francuskom doktorje ednoglasno prosijo ministre, naj naprāvijo novo postávo, ka do znova smeli vu bolnišnicaj nūne meti, ár kak pišejo, za edno nūno klošter prosi 200 frankov, za svetsko dvorbenico pa trbê 1200 frankov pláče. Pa nūna za té máli najem noč i dén čuva betežnike, svetski dvorbenicje pa ne márajo za njé, je tam povržejo dostakrát, ka vnogi záto prejde, ár neima rédne dvorbe. Ka do ge na to pravili francuski slobodnozidárce, šteri so nūne splodili z držánja? Či pa šteri z med njih betežen gráta, te nūno prosi k svojoj posteli na dvorbo!

Lourdes.

Draga dečica! Čuli ste, da se je Marija vrloj deklički, Bernadetki prikazala. Poslušajte zdaj dale, kaj se je po toj prikazni godilo.

Gda je dobra mati Marija preminola izpred očíh Bernadetke, je tá prek plitve strúge nazaj šla k svojima pajdašicom, šterive sta med tem že preci sühih drv nabrale.

Gda Bernadetka do njivi pride jivi pita „Sta nikaj në vidile?“ Në! Si ti morebit kaj vidila? zakaj si tak prestrašena?“ jo pitata obë deklički.

„Če sta vidve në nikaj vidile, tesam jas tūdi në“ njima odgovori Bernadetka ali, da je svojega strahū në mogla zakriti, je li pravila „Nekaj Belooblečenoga sam vidila“. I zatem njima odkrije vse, kaj je vidila, kak ste to že v dvema snopičoma vi tūdi zvedili, draga dečica. To se je pa godilo leta 1858-ga februra 11-ga. Na spominek te prikazni sv maticerkev vsako leto 11-ga februára dá po svojih dūhovnikáh sveto mešo slūžiti i molitve oprávlati

na čast Lorskoj Devici Mariji. Preveč veliko veselje napravi tisto dete dobroj nebeskoj materi, štero té dén K meši ide, ali če ne more, ovak moli kaj na čast Lorskoi D. Mariji i jo prosi miloščo svete čistoče. Tó teliko zadene, ka dete prosi Marijo, naj je varje vsakšega greha, najbole pa vsakoga grdoga, nesramnoga mišljenja, guča i djanja. Té greh se Bogi nájbole mrzi i Mariji, čistoča pa najbole dopadne. Zato prosite draga dečica svoje domače, naj vas opominajo, da bodete februara 11-ga dosta znali moliti za sebe i vso deco po svéti za miloščo svete čistosti.

Deca pazite.

Pazite ná Jezuša, koga ste pri svetom obhajili dobili, da ga ne zgúbite!

Pazite na svojo dūšo, naj jo z grehami ne zovlačíte!

Pazite, naj kak mimo ne stopite i v pekel ne spadnete!

Kam se pelate?

Déte je očo tak pitalo. Oča njemi na to odgovori: „Po Jezuša; mati ti je betežna, Jezuša želê, naj bi jo v nébo odpelo“. Idete je nato pred sv. hoštijov te tak molilo: „Jezušek, če mater odpelaš, jaz nikoga ne bom meo, nehaj mi jo ti ešče“. I mati je ozdravila.

Prišeo je maj
Zemski naš raj
V šterom Marijo
Srčno slavijo,
Njéni, ki so.

Véselo zdaj
Rože njej daj
Detece drágo
Njéno si blágo,
Mati ti je.

— 159 —

Pošta.

Vsem. List se 8-ga vsakoga meseca poleg pogodbe na pošto more dati. Dvã-tri dni zatãem se more že do rok dobiti. Če bi ga što nã dobo, naj se ne glasi v Somboteli, nego v Čerenslovcih pri vrediteli. Ništere dni je v nikih mãstaj zamũdo list pred tem i tũdi nã so ga vsi redno dobili. Zrok je v štampariji bio. Predelãvanje veliko so meli i so se nam molili, naj malo zatrpimo. Ne mrmrajmo zato, Bog nam plača potrplivost — zrok je istinski.

G. A. S. Št. T. Fr. R. I. I. L. H. Fr. Ivrea, M. I. G. I. H. M. Š. M. S. J. P. M. Ljubljana, H. I. Ž. J. Cavaglia, Frater Rok, H. A. Varaždin; R. Fr. Tropovci, Dž. Št. i M. Melinci, P. M. Pannonhalma, Č. A. Celje, E. Št. Gederovci, K. L. Trsina, K. Št. Bratonci, S. A. Szombathely, Sl. M. Eggenberg, Kr. J. Szokolca: vsem srãna hvala za pozdravljenje. Molite za mã, jaz tũdi molim za vãs.

Celec Janoš Sv. Bedenek. Dobo sem 2 K. na list, šteroga pri svojem g. plebanoši dobis i 50 fil. na misi-jonare. Bog plãti.

Roš Matjaš Chikago. Lepa hvala na vašem trũdi. Marija naj vam ga povrnã. Če so vas niki . . . ci ošpo-tali, gda ste njim list ponũjali, to je istina žalostna reã, liki ne za vãs, nego za njã. Potrpite. Za pravico trpeti je blaženost. Sam Jezuš je pravo to. Veselite se zato, Marija bo vaša plaãnica, da ste za njeno ãast trpeli. To njim pa tũdi naj bo na glãs dãno, ka pop, šteroga njim nã trbã, bo goreãe molo za njã, naj se njihove gnjile dũše ozdra-vijo, i naj z špotlivcov Marijinih postanejo njãni ãastivci. Odpũstimo njim!

Peãič Treza, Bakovci. Dobo sem 3 kor., list njej pošilam.

Odpũstki.

Mãj.

9-ga popolen odpũstek za drũžbo Srca Jez. ali v nedelo
11-ga ;

11-ga	"	"	"	tretjerednike (dvakrat); — družbo živoga rož. venca;
13-ga	"	"	"	tretjerednike;
16-ga	"	"	"	družbo Srca Jez., ali v nedelo 18-ga;
17-ga	"	"	"	tretjerednike;
18-ga	"	"	"	tretjerednike i vesoljna odveza; -- družbo živoga rožnoga venca (dvakrat);
19-ga	"	"	"	tretjerednike;
20-ga	"	"	"	tretjerednike;
22-ga	"	"	"	tretjerednike i vesoljna odveza; — družbi živoga rožn. ven. i olt. Svestva (ali šterikoli den v osmini ta družga);
23-ga	"	"	"	tretjerednike; — družbo Srca Jez. ali v nedelo 25-ga;
25-ga	"	"	"	družbo karmelskoga škapuléra (dvakrat);
30-ga	"	"	"	tretjerednike (dvakrat), vesoljna odveza: — družbo Srca Jez.;
31-ga	"	"	"	tretjerednike.

Junij.

5-ga popolen odpústek za družbo olt. Svestva i eden šterikoli dén meseca;

6-ga " " " družbo Srca Jezušovoga, ali prvo nedelo;

K zadobljenji popolnih odpústkov je potrebno spoved, prečiščavanje opraviti i v namen sv. materecerkve moliti. Navadno se moli 5 očanašov, 5 zdravimarj. Opravi se pa naj ta molitev ešče v cerkvi, zato, ka se obiskavanje materecerkve večkrat túdi naprejspiše. Ki vsaki den, ali konči 5-krat na tjedon hodi vredno k sv. obhajili, brez spovedi dobi vse popolne odpústke. (Ac. S. S. XXXIX. 62, 1906. febr. 14.)

Dári.

Na veliki oltár K sv. Bedeniki.

Pokojni Zónik Jožef z Sela 4 kor., Sebeščanski fárniki 107 kor. 84 fil., z Amerike 900 kor., Kúhar Alojz plebanoš od Nedele 2 kor., Čerensovski fárniki 20 kor., Fartél Ana z Sela 2 kor., Kránjec Maria z Sela 1 kor. 20 fill., Novak Ivan z Sela 1 kor., Žganjar Treza z Amerike 2 kor., Bohar Jožef z Dolnji Morávec 1 kor., Kodila Ludvik z Tišine 10 kor. 08 filerov, Klekl Jožef pleb. na pokoji 5 kor., Tretjeredniki črenslavske podružnice 5 kor. Med drugovernike zagrajeni naši siromaški bratje katoličanski so vredni podpore, naj morejo dragomi Jezusi primernejši i dostojnejši veliki oltár gorpostaviti. Ki prevúpa i je mogoči kaj darúvati v te namen, naj pošle Vel. gospodi Vadovič Rudolf plebanoši K sv. Bedeniki. (Alsó Benedek p. Urdomb. Vasm.) Naš list túdi gorvzeme dár i tá pošle.

Za skúpsčino tretjeredniško črenslavsko leta 1912-ga.

Tretjeredniki iz čerensovske fare	37 K 62 f.
„ „ törjanske fare	25 K 60 f.
„ „ sebeštjanske fare	12 K 70 f.
„ „ beltinske fare	7 K 90 f.
„ „ dolnje lendavske fare	5 K 20 f.
Od sv. meš tretjeredniških više ostalo	78 K 80 f.
Na hoštije i sveče vsi poprek so darúvali	66 K 20 f.
Szép Adela z Macinec	2 K — f.
Gerič Ivan z Dugine (Amerika)	40 K — f.
Ostalina leta 1911-ga	19 K 28 f.
Vkúp: 295 K 30 f.	

Potroši.

„Cvetje“ za beltinski dev tretjired za leto 1912	1 K 50 f.
„ „ „ „ „ „ „ 1913	3 K — f.
„ „ doljelendavske tretjerednike za leto 1913	1 K 50 f.
„ „ törjanske tretjerednike za leto 1913	12 K — f.
„ „ čerensovske tretjerednike za leto 1913	18 K — f.
„ „ sebeštjanske „ „ „ „	6 K — f.
Dar na trojički samostan	13 K — f.

Na siromaško deco i ednoga betežnoga tretjerednika Franc

Kolár a na Krajsko	19 K 10 f.
Na sveče	12 K 32 f.
Na male hoštije	42 K 10 f.
Salezijancom na pomoč	16 K — f.
Na monstrancijo v Budapešt za cerkev vedne molbe oltar- skega Svestva	3 K — f.
Na bôžično drevo za cérkev čerensovsko	22 K 86 f.
Na veliki oltár k sv. Bedeniki	5 K — f.
Za kantici mešnice	2 K 40 f.
Za omár za knige, štere se spravijo tretjerenikom za či- tenjé	16 K. — f.
Té omár je v Trnji pri Tkálec Ani. Gda si kaj pobožnih knig správimo, se pri njih dobijo na posodo tetje- rednikom. Spravili smo si že knige sledeče: „Tábor fényben“ zvogrskem kalendarom; „Práva nevesta Kristušova“; „Hišni misijon“! „Tolažba dušam v vi- cah“. Skúpna cena teh knjig je	7 K 64 f.
Rázne pošte	4 K 84 f.
	<hr/>
	206 K 26 f.

295.30 K.

206.26 K.

89 K 04 f. ostalo čistoga za tekoče leto.

Klekl Jožef
voditel III. Réda.

